

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός Λύσεων Αύγουστου-Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον δημοσιευμένον διά τὸ 1911 συνδρομητὰ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν λύσεων ΔΩΡΕΑΝ. Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐπισημαίνουσι διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκαστῶν φύλλου, -δοσι-δήποτε καὶ ἂν εἴνε, -γραμματοδότημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομητὰ καὶ τὰ δέλω-φια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγο-ρασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν. Ὁ χάρις τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πλεῖ-στα ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕ-καστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1. Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ ἄπανταχόθεν μέχρι τῆς 1ης Νοεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐάν ληφθῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί. Τὸς λοιποὺς ὄρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ 5, φύλλον πρῶτον ε. ε. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αὐτοῦντα.

410. Δεξιόγλωσσος Τὸ πρῶτόν μου θεοῦς, Τὸ δευτέρον μου νῆσος, Καὶ μουσικός τὸ ὄλον Ἐκ τῶν ἀρχαίων μύθων Ποῦ τὸν γνωρίζεις ἴσως. Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Κυδωνιάτου

411. Δογματικὸς Δεξιόγλωσσος Ἡ λέξις αὕτη τί δηλοῖ; Τυρίον, δηλαδή τυρί... Ἄδύνατο ἰ γατί ἂν τὸ φῆς, Ἐθὺς θά χάσης τὴ ζωή. Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἰδανικοῦ τοῦ Καλλιτέχνη

412. Μεταγραμματισμὸς Ὅπως εἶμαι ἂν μάρισις, Εἶμαι μέγα ἐρπετόν. Τὸν λαϊκὸν ἂν μοῦ ἀλλάξης, Παλατὸν βλέπεις σοφόν. Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Αἰματοβόρτου Ἑλλην.Σημείας

413. Φύρδην-Μίγδην Σόπαλο - ο - θύμος - στή - σαβείαλη - φευ. Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἑλληνος Πολεμιστοῦ

414. Πλέγμα Τετραγώνων α) * * * * * Νὰ ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμά- των οὕτως ὥστε νανα- * * * * * γινώσκεται: Εἰς * * * * * τὸ α' τετράγωνον, * * * * * ἄνω θεο- * * * * * λόγος αἰ- * * * * * ρετικός, κά- * * * * * τῶν νῆσος, * * * * * δεξιὰ ἕγρον * * * * * τοῦ σωμα- * * * * * τος καὶ ἄ- * * * * * ριστερεῖ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Εἰς τὸ β' τετράγωνον: ἄνω νῆσος τῆς Εὐρώπης, κάτω πτηνόν, δεξιὰ βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας, ἀρι- στερεῖ ρωμαῖος στρατηγός. Εἰς τὸ γ' τετρά- γωνον: ἄνω νῆσος, κάτω ἰχθύς, δεξιὰ νῆσος καὶ ἀριστερεῖ συνώνυμον τοῦ νεκροῦ. Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Φιλοκάτερος Σαμίας

415. Κρυπτογραφικὸν 1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ἀργαῖος ἐπιστήμων 2 6 5 3 9 = Νῆσος 3 5 4 3 9 = Ἱερὸν. 4 5 8 7 8 = Νῆσος. 5 6 2 7 8 4 = Τεχνίτης. 6 9 7 8 5 = Οὐράνιον σῶμα. 7 1 7 3 9 = Αὐτοκράτωρ. 8 2 6 5 = Σπλάχνον 9 1 7 3 9 = Φυτόν. Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Καμάρη τῶν Γονέων

416. Μωσαϊκὸν Κρυμμένος εἶνε κατὰ ἔδω Ρωμαῖός ρήτωρ ὀνομαστός. Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σίφου

417. Τριπλή Ἀκροστιχίς Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ- ξων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δεύ- τερα πτηνὸν καὶ τὰ τρίτα πόλιν τῆς Μ. Ἀ- σίας. 1, Μέρος τοῦ δένδρου. 2, Στοιχεῖον νεο- στί ἀνακαλυφθὲν. 3, Θεά. 4, Σημεῖον τῆς στίξεως. 5, Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης. Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἰ. Μπαράμα Γεωργίου

418. Φωνηεντόλιπον λλτρν-μ-πμ Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος

419. Γρίφος ημ ο ημ φωρ 1 δ 1 ημ ο ημ Ν 1 1 ημ ημ 1 1 Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλ. 34 καὶ 35 330. Φωκίων (φώκη, ὄν).—331. Πηγεῖός (πη, νε, δε).—332. Λίτρα-λίτρα.—333. Φθό- νος - φόνος - ὄνος.

334. ΗΡΑΚΛΗΣ 335. Τὸν Φεβρουά- ριον ποῦ ἔχει τὰς ὀλιγοτέρας ἡμέρας. Δ Σ Π Α Σ Ι Α —336. Τὴν δικαιο- Δ Ρ Ι Α Δ Ν Η — σὴν θεοῦ νόμον Δ Ο Μ Ο Κ Ο Σ — ὑπολάμβανε.—337. Π Ο Δ Α Γ Ρ Α — Οὐκ ἐπιθυμῆσαι ὁ- Ι Ο Κ Α Σ Τ Η — σα τῷ πλησίον σου Σ Ε Ρ Α Π Ι Σ — ἐστί· (οὐκ ἐπὶ ὀθ μ ε ε εἰς Ὅσσα-τοπλ' εἰς ἰον-σοῦ ἐς τί.)

338. Ἄρης (α, οἰς).—339. Ἄργος—Ἄργος. 340. Σ 341-345. Διὰ τοῦ Ν: Μ Υ Σ ὄνος, Νῆος, Αἶνος, Φ Ε Ρ Α Ι νός, νέος.—346. Νῆμα Σ Ε Ρ Ι Φ Ο Σ (ΦΑΝΗ, ΜΑ...) — Α Δ Ρ Ι Α Τ Ι Κ Η 347. ΑΘΗΝΑ (Ἄθρ, Ἄθως, ἔρΗμος, Σού- Νιον, Ἰσαάδς.)—348. Βίβ μὴδὲν πρᾶττειν. —349. Μὴ εσο υπερχήφανος (μὴ ἐς ο- ὑπερ ἰ φ' ἄνω ε.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Πάντες οἱ ἀλληλογραφοῦντες καὶ οἱ ζη- τούντες πληροφορίας περὶ τοῦ Ἐνω- τικοῦ Συνδουασμοῦ, νὰ ἀπευθύνωνται: Δημή- τριον Παππαδημητρίου, λεωφόρος Ἀλεξάν- δρου 14, Ἀθήνας.

Μάρτις τῆς Ἐλευθερίας. (1Α', 149)

Ἐνθυμηθῆτε εἰς τὸ Δημοσίησιμα καὶ τὸ ὑπέρογον ψευδώνυμον, Ἀδάφνης Στέ- φανος, τὸ δηλοῦν τὸν εἰς τοὺς νικητὰς ἀπο- νεμόμενον Στέφανον Ἀδάφνης. Ὅθεν ψηφι- σωμεν πάντες τὸ ἔξοχον τοῦτο ψευδώνυμον.

ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΥΠΟΜΗΦΙΟΙ ΔΗΜΟΝΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1911. Ψηφίσατε ἅπαντες!

Αναχωροῦντες διὰ Κωνσταντινουπόλιν, ἀποχαιρετῶμεν Διαπλαστικὴν κίνησιν Ἰωαννίνων, ἐπιθυμοῦμεν δὲ νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἐκεῖ.— Δωδωναῖος, Ἡρώεις τοῦ Σου- λίου. (1Α', 151)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ) Ὑπομῆφια ΚΡΑΥΓΗ ΝΙΚΗΣ) Δημονηφίσματος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 41 ΦΥΛΛΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ: Ουδράνα Φ. Βουζινα, Ὁλῆν, Λι- λη Ν. Μαρκοπούλου, Καίτη Παλαιωάννου, Α. Θ. Κουρούλης, Τίτα Α. Χατζηλιάκου, Χαράλ. Σού- λης, Καίτη Ν. Τζαννετοπούλου, Μαρίνος Β. Πα- ναγιωτόπουλος, Α. Ι. Μπαταλίας, Σοφία Ζολώ- τα, Γ. Ε. Σπασαθιανός, Εὐγενία Λαλαβαρίου, Κ. Ι. Φαρμακίδης, Ἡλ. Στ. Κανέλης, Ἄριστ. Α. Εὐαγγελίδης, Ρωμαῖος, Ἰασ. Μ. Ρούσσος, Ἰω. Ε. Ασιμαζής, Ἑλληνική Μάντιση, Βηθέλει Χρ. Δημητρίου. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀμη. Κ. Καλῆς Εὐαγ. Σ. Σου- λελεῖς, Τίτλια, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεράτου. ΕΠΙΡΑΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Πολ. Κουλούθρου. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἀντ. Ι. Κλάδης. ΚΑΛΑΜΩΝ: Ρ. Χ. Κοντραφωφής, Εὐανθία Μ. Δουκάκη. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀναστασία Α. Ἀλεξαν- δράτου. ΚΗΦΗΣΙΑΣ: Κ. Ι. Βιτιάδης. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Π. Ι. Δημητριάδου, Ι. Κ. Ἀναστασόπουλος. ΔΕΞΑΙΩΝ: Γεωργία Κ. Ευλογιαννοπούλου, Εαγνή Τηλ. Σταματοπούλου. ΔΙΜΗΝΗΣ: Γ. Σ. Χρυσοῦρας, Γρηγόριος Γ. Παπαγεωργίου (40.41). ΜΑΡΜΑΡΙΟΥ: Σμαράγδα Στ. Ρεγγαίου. ΠΑΤΡΩΝ: Ἀφροδίτη Γ. Πετραλία, Π. Γ. Πε- τραλίας, Λίλια Α. Ἀθανασίου, Χαρ. Α. Κουρβ- λιώτης, Ἡρ. Χ. Τριάντης, Εὐγενία Χ. Τριάντη, Κωνστ. Χ. Τριάντης. ΠΥΡΓΟΥ: Ἀγγ. Γ. Ἀγγελόπουλος, Καίτη Γ. Ἀγγελοπούλου, Μόσχη Γ. Ἀγγελοπούλου. ΣΠΑΡΤΗΣ: Παν. Γ. Σαμπαντάκος. ΣΥΡΟΥ: Κ. Ε. Πετριανάνης, Ἀργυρή Α. Σπουργίτου (40-41), Ἐλένη καὶ Μαργαρίτα Μ. Ἐβρεῖ. ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Νυμφαῖα, Φαῖδρα—Κοραλία Μοσχίδου. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Λίλια Λαοδίκου. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος. ΕΞΕΤΕΡΙΚΟΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἐνδοξος Ἰωλκίς. ΒΕΛΓΑΣ (Αἰγύπτου): Βραχμασμένος Βάτρω- χος. Ναυτάκι τοῦ Ἀβέωφ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Νικ. Α. Μπουρνέλλος. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γεώρ. Χ. Χρηστιάδης (40). ΚΩΝΠΟΛΕΩΣ: Κάμεν, Σουλφίς, Βεγενίτη Σ. Νικολαΐδου. ΔΕΥΚΩΣΙΑΣ: Πόθος τῆς Κύπρου (40). ΠΟΡΤ-ΣΑ-ΙΔ: Εὐαγ. Π. Ραζής.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐθόντων ὁδῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐ- τέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐ- ἔξῃς δύο: ΧΑΡ. Α. ΚΟΥΒΕΛΙΩΤΗΣ ἐν Πά- τραϊς καὶ ΔΙΟΝ. Ι. ΚΛΑΔΗΣ ἐν Ζακύνθῳ, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεργήσῃ δι' ἕξ μῆνας, ὁ δὲ δεύτερος διὰ μίαν τριμηναίαν. Ἀμφότεροι ἀπὸ 1ης Ὀκτω- βρίου. Πλεονάζει δρ. 1,00 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Φαίδωνος

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομφοτάτα ὁμοίωμορφα βι- βλία, με καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἐπὶ καλοῦ χαρτοῦ, ἐκ 200 σελίδων.

Ἐκαστον δρ. ἢ φρ. 3. Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. ἢ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβαδόντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυ-δρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν κ. Γρηγ. Ξενοπούλου, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with 3 columns: SYNΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20. Includes subscription rates and publisher information: ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

[Ρωσικὸν παραμῦθι]

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 344)

Ὁ στακτερός λύκος ἔμεινε εἰς τὸ πα- λάτι τοῦ Ἀφρών. Ἀλλὰ τὴν τρίτη ἡ- μέρα ζήτησε τὴν ἀδεία νὰ καμῆ ἕνα πε- ρίπατο εἰς τὴν ἐξοχή. — Ἄκουσ ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Τσάρος· γιὰ σένα ὅ,τι θέλης! Καὶ πρόσταξε ἀμέσως τὰς ὑπασιπστρίες νὰ συνοδεύσουν τὴν ψευτο-βασιλοπούλα εἰς τὴν ἐξοχίαν τῆς περιπάτου. Ἐνῶ ἐταξείδευε καθύλα μετὰ τὴν ἀλη- θινή βασιλοπούλα Ἐλένη κ' ἐκουθενίαζε μαζί της, ὁ Τσάρεβιτς Ἰβάν δὲν θυμώ- τανε τὸ λύκο καθόλου. Ἐξάφνα ἄμως

Ἐπὶ τὸν ἐξοχίαν ἔκει καὶ τῶν ποδῶν... (Σελ. 349, στ. γ')

«Ὁ στακτερός λύκος, περαστικός ἀπὸ ἐκεῖ...» (Σελ. 350, στ. γ')

Ὁ Ἰβάν καθάλλικεψε τὸ λύκο κ' ἐξέκρινεσαν ὅλοι γιὰ τὴν χώρα τοῦ Τσάρου Ἀλέξη (*). Ἐπήγαιναν, ἐπήγαιναν ὥρες πολ- λές. Πρὶν νὰ φθάσουν, ὁ Τσάρεβιτς εἶπε εἰς τὸν λύκο: — Καλέ μου, πολυαγαπημένε μου φίλε! πολλές χάρες μούχεις κά- μη· μού κάνεις ἄλλη μιά; Νὰ με- ταμορφώθῃς σὲ ἄλογο μετὰ χρυσοῦ χαι- τῆ καὶ νάντικαταστήσης τὸ ἀληθινόν, γιὰτι μού ἀρέσει πολὺ καὶ δὲν θά ἤ- θεια νὰ τὸ χωρισθῶ. Χωρὶς ἐπιθυρήθῃ λέξι, ὁ στακ- τερός λύκος ἀκούθησε μετὰ τὸ μέτωπό του τὴ γῆ καὶ μεταμορφώθηκε ἀμέ- σως σὲ ἄτι μετὰ χρυσοῦ χαιτῆ. Ὁ Ἰ- βάν ἄφησε τότε τὴ βασιλοπούλα Ἐ- λένη εἰς ἕνα πράσινο λιβάδι, καθά- λικεψε τὸ στακτερόν λύκο καὶ πῆγε εἰς τὸν κάλατι τοῦ Τσάρου Ἀλέξη. Ὅταν εἶδε τὸν Ἰβάν νὰ ἐρχεται ἀπάνω εἰς τὸν ἄτι μετὰ χρυσοῦ τῆ χαιτῆ, ὁ Τσάρος βγήκε νὰ τὸν προῦπαντή- σῃ, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε εἰς

(*)* Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 344.

Ίδαν και με λυπητερή φωνή του είπε : — Όλο αυτό τον καιρό σ' εδούλεψα πιστά. Έδω είναι το μέρος όπου ξέκαμα το άλλογό σου και σε πήρα στη γάμμου και σε πήγα όπου ήθελες, Τώρα κατέβα. Έχεις το άτι με τη χρυσή χαιτή και δε με χρειάζεσαι πιά.

Ο Ίδαν κατέβηκε και ο στακτερός λύκος, χωρίς να πηγαίνοτε άλλο, έγινε άφάντος. Καταλυπήθηκε το βασιλέπουλο για το χωρισμό του φίλου του, επειδή όμως δε μπορούσε να κάμνη τίποτα, εξακολούθησε το δρόμο του με τη βασιλοπούλα Έλένη.

Επήγαιναν, επήγαιναν... Όταν επέτελους έφθασαν κοντά στην πατρίδα του

οηκαν από τον πειρασμό κ' αποφάσισαν να σκοτώσουν τον αδελφό τους.

Ο Τσάρεβιτς Δημήτρης έβγαλε το σπαθί του και το έχωσε στο στήθος του Τσάρεβιτς Ίδαν. Έπειτα ζύπνισαν τη βασιλοπούλα Έλένη κ' άρχισαν να την εξετάζουν. Βλέποντας τον Ίδαν ξαπλωμένο κοντά της νεκρό, η βασιλοπούλα καταφθισμένη απάκριθθηκε, ενώ από τα μάτια της έτρεχαν ποτάμι τά δάκρυα :

— Είμαι η βασιλοπούλα Έλένη, αρραβωνιαστική του Τσάρεβιτς Ίδαν που σεις τόν έδολογηθήσατε!

Τότε ο Δημήτρης ακκούμπητος το σπαθί του στην καρδιά της βασιλοπούλας και της είπε :

— Άκουσε, ωραία βασιλοπούλα! τώρα είσαι στα χέρια μας: θά σε πάμε στην πατέρα μας και πρέπει να του πής ότι σε κατακτήσαμε, καθώς και το μαγεμένο πουλί και το άτι με τη χρυσή χαιτή άλλοιωτικά θά σε σκοτώσουμε άμέσως.

Η Βασιλοπούλα, μισοπεθαμένη από το φόβο της, ύποσέθηκε να κάμνη, δι.τι την έπρόσταξαν. Τα δύο αδελφια τράβηξαν τότε κλήρους, για να ιδούν ποιός θά έπαιρνε τη βασιλοπούλα και ποιός θά έπαιρνε το άλλογο: έτσι η βασιλοπούλα Έλένη έπεσε του Βασιλή και το άτι με τη χρυσή χαιτή έπεσε του Δημήτρη.

Τρίαντα δολόηρες ημέρες, ο Ίδαν έμεινε ξαπλωμένος, νεκρός, στο μέρος όπου τον άρισαν τ' αδελφια του. Στην τριανταμία, ο στακτερός λύκος, περαστικός από εκεί, τον έγνωρίσε άμέσως.

Ήθελε πάρα πολύ να τον ξαναφέρη στη ζωή, αλλά δεν ήξερε πώς να κάμνη... Έξασφα όμως είδε ένα κέρατο και δυο κορακόπουλα, τα παιδιά του, που έκαναν γύρους

επάνω από το πεθαμένο βασιλόπουλο κ' έτοιμάζονταν να πέσουν και να τον φάγουν. Ο στακτερός λύκος κρύφθηκε πίσω από ένα θάμνο, και, άμα χαμήλωσαν τα κορακόπουλα, πετάχθηκε, άρπαξε το ένα κ' έτοιμάστηκε να το κοιματιάσει. Τότε ο μεγάλος κόρακας τέν παρακλίσε να μη σκοτώσει το παιδί του, γιατί δεν είχε κάμνη κανένα κακό.

— Άκουσε, του είπε ο λύκος: το παιδί σου δε θά πάθη τίποτα, αν πής στη μακρινή χώρα και μου φέρης το άθανάτο νερό, που γιατρεύει και ξαναδίνει τη ζωή.

Ο κόρακας άποκρίθηκε : — Μετά χαράς σου, πηγαινω να σου το φέρω. Και πέταξε.

Υστερα από τρεις μέρες, ξαναγύρισε με δυο μπουκαλάκια στο ένα ήταν το νερό που γιατρεύει και στο άλλο το νερό που ξαναδίνει τη ζωή.

Ο στακτερός λύκος έδρεξε τότε το

σώμα του Ίδαν με το πρώτο, κ' η πληγή του γιχτρεύθηκε: το έδρεξε έπειτα με το δεύτερο, και άμέσως το βασιλόπουλο ζωντάνεψε, σηκώθηκε και είπε :

— Ω, τί πολύ που κοιμήθηκα!

— Ναι, άποκρίθηκε ο λύκος, και θά κοιμώσουν άκόμνη, αν δεν ήμουν εγώ, θά κοιμώσουν άκόμνη, γιατί τ' αδελφια σου σε είχαν σκοτώσει για να σου πάρουν τη βασιλοπούλα Έλένη, το άτι με τη χρυσή χαιτή και το μαγεμένο πουλί. Τώρα πήγαίνε, τρέξε όσο γρηγορότερα μπορείς στην πατρίδα σου, γιατί σήμερα ίσα-ίσα ο αδελφός σου Βασιλής στεφανώνεται την Έλένην. Η καλλίτερα καβαλλίξέ με και σε πηγαινω εγώ.

Ο Ίδαν καβαλλίξε τον στακτερό λύκο και σε λίγο έφθασαν στη χώρα του Τσάρου Ανδρόνοβιτς. Εκεί ο Ίδαν ξεπέξε κ' έφθασε στο παλάτι του πατέρα του, ίσα-ίσα τη στιγμή που ο αδελφός του Βασιλής είχε γυρίσει από την εκκλησιά με τη βασιλοπούλα Έλένη και ήταν όλοι καθισμένοι στο μεγάλο τραπέζι του γάμου.

Πρώτη η βασιλοπούλα είδε τον Ίδαν καθώς μπήκε στη σάλα. Σηκώθηκε ξαφνικά από την πολυθρόνα της, έτρεξε κοντά του, του έσφιξε τ' δυο χέρια και ρώναξε :

— Αυτός εδω είναι ο πολυαγαπημένος μου άνδρας, και όχι εκείνος ο άθλιος κακούργος, που κάθεται μαζί σας στο τραπέζι.

Ο Τσάρος Ανδρόνοβιτς σηκώθηκε κι' ούτος από τη θέσι του κ' εξέτασε τη Βασιλοπούλα για να μάθη τί έννοουσε μ' αυτά που έλεγε. Η Έλένη του είπε τότε όλη την αλήθεια. Ο Τσάρος, καταθυμωμένος με τους γιουούς του Δημήτρη και Βασιλή, επρόσταξε άμέσως να τους βάλουν στη φυλακή. Όσο για τέν Ίδαν και την ωραία βασιλοπούλα Έλένη, στεφανώθηκαν την ίδια ημέρα — κ' έζησαν εκείνοι καλά και μες καλλίτερα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΜΑΤΙΘΟΔΕΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

Σε κέρατο βωδιού, που άφ' το χωράφι Στο σπίτι του το βράδυ είχε γυρίσει, Μυρμηγκι τή φυλίτσα του έχει στήσει.

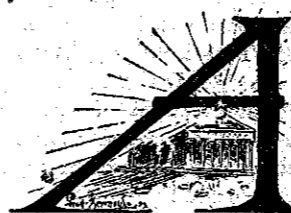
«— Μπα, σε καλό σου, αδελφι! Τέτοιο ράφι Τετράψηλο πώς διάλεξες; Και πάνω Τι άνεβηκες να κάνεις; — Τι να κάνω; Πώς δεν το ξέρεις τάχα; Έγώ με τούτο Το σύντροφό μου όργάνουμε... το Θέρος σταράκι να σου δώσουμε, και, πλουτο Να χύσουμε στις Γης το κάθε μέρος!

(Villiers)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ
ΜΕ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Άγαπητοί μου,

ΠΟ τας ποιητικω πέρασας θηναϊκάσ απολαύσεις εινε μια επίσκεψις της Ακροπόλεως νύκτα με πανσέληνον. Εύκολα παίρνει κανείς μίαν άδειαν από την έρεορείαν των Αρχαιοτήτων, εύκολώτερα φθάνει ως τους πρόποδας του ίερού βράχου με το ηλεκτρικόν τραμ, και από εκεί πλέον, με δλίγον κόπον, αναβαίνει εις την ύψηλοτέραν κορυφήν του κόσμου, — τον Παρθενώνα. Οι περιγηγηται θεωρούν καθήκον των να κάμουν και αυτήν την νυκτερινήν εκδρομήν, να ιδούν και αυτό το θέαμα: διά τούτο μάλιστα πολλοί κανονίζουν το ταξίδι των έτσι, ώστε η διαμονή των εις τας Αθήνας να συμπεριλαμβάνη και πανσέληνον. Άλλά οι Αθηναίοι έννοούν να την κάμουν... μίαν φοράν κάθε δέκα χρόνια. Έγώ τουλάχιστον, τόσα είχα ναναιβώ εις την Ακρόπολιν με φεγγάρι. Και από δούσους άνέβηκαν προχθές την νύκτα μαζί μου, — είχα μίαν παρέαν από δεκαπέντε, — δλίγοι ήμπορούσαν να καυχηθούν, ότι το έκαναν συχνότερ' από έμέ.

Ένθυμείσθε τον καυχών της Κρητικω πόυλας και της Τρελλής Νειότηης; Έγώ τέν ένθυμούμαι πολύ εγκαιρως, και, διά να μην έχωμεν τα ίδια, ή διά να μην ύποτεθ ή θέλω να πάρω το μέρος της μιάς ή της άλλης, δεν θά σας μεταδώσω τας έντυπώσεις μου και τους ρεμβαρισμούς μου. Η αλήθεια εινε, ότι έκαμα πολλούς, καθωμένους ποτε εις ένα πάγκον, ποτε εις μίαν στήλην, ποτε εις μίαν βαθμίδα, και ατενίζων ποτε τόν Παρθενώνα, ποτε το Έρεχθειον, ποτε τ' Προπέλαια, και ποτε το πανόραμα της πόλεως... Και το αρχαιον μεγαλειον μ' επεσκέφθη, και ή σημερινή μικρότης μου παρουσιάσθη. Άλλά τί τ' θέλετε! Καλλίτερα να μην είπω τίποτε!.. Εις το τέλος μάλιστα, κάτι σκέψεις, μ' ελπίδας μαζί, που μου ήλθαν έξασφα, θά εφαινοντο τόσον πολυμurai!..

Θά περιορισθώ λοιπόν εις το να σας περιγράψω το θέαμα. Άλλά, τί λέγω; Εινε δυνατόν να ζωγραφισθ ή τέτοια είκων; Φαντασθήτε τόν Αττικόν ουρανόν εις όλην του την νυκτερινήν δόξαν, την πανσέληνον να μεσουρανή, περιτοιχιζόμενη από τας Πλειάδας, τας Ίάδας, τόν Άρην και τόν Κρόνον, με τ' άρείπια

γύρω της των άλλων άστερισμών. Λέγω δ' άρείπια, διότι το φώς της δεν επέστρεπεν εις όλα τ' άστρα να φαίνωνται, κι' έδλεπεσ ένα Πήγασον με τρία μόνον άστρα, ή ένα Ωρίωνα χωρίς πόδι, ή μίαν Κασσιόπειαν... χωρίς χέρι. Όλόγυρα τ' ά βουνά, ή θάλασσα, ή άπέραντος έξοχή και κάτω ο ώκεανός της: μεγάλης πέλεως. Και επάνω, κοντά σου, τ' άθάνατα μάρμαρα, με τ' γνώριμα σχήματα, τ' ίσρα, να προβάλλωνται εις το χρυσοκύανον του ουρανού και να λάμπουν άσημωμένα.

Διά να έννοήσατε πόσον όλ' αυτά ήσαν μαγευτικά κ' έλυστικά, άρκεί να σας είπω, ότι έμεινα καρφωμένος εκεί επάνω να θαυμάζω ως τ' αμασόνικα που ήλθον ο φύλαξ, να μ' άσ δώξη. Και έφυγα με άληθμονήτους έντυπώσεις και... με συναγι.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΩΡΙΟ

Η ΚΙΣΣΑ

Ο πατέρας μου, εκεί που κάθονταν τες προάλλες στο παραθύρι κι' αγνάπτει προς την αυλή, γυρίζει ξεκαρδιασμένος στα γέλια που τ' ακρατούσε με το στανίδ να μην άκουστούν και σαν να τ' άπνιγε μέσα του, και

— Έλάτε, παιδιά, μ' άσ λέγει σιγαλά, να γελάσατε με την Έλλη και τόν Κώστα. Τόν νού σας μοναχά να μη σας άκούσουν και διακόψουν την κωμωδία.

Πιάνομε τ' παραθύρια.

Δεν εινε τίποτε έδω στον κηπόπουλο, μωρε Κώστα, φώναζε ή Έλλη ή μικρότερη αδελφή μας στο μικρόν αδελφό της: του κακου γρατσουνίστηκα ή άχαρη από τες τραναφυλλίες, μου έσπισαν και την ποδιά μου τ' άγκάθια. Αυτόν κύττα έσύ καλά. Νά! δεν τ' άκουσ; Εινε μικρό, καλέ, γατάκι γεννησιάρικο, κάποια γάτα θά γέννησε εδω-κοντά.

Από κάτω από τες πλάκες της αυλής θά εινε κρυμμένο; άπαντούσε ο Κώστας: αυτόν άπάνω άκούεται ή φωνή. Θά ρθώ μοναχός μου και θά το βρω. Σε ξέρω τί ακαμάτρα που είσαι. Βαρείεσαι να φάξης. Έσύ μετάνοιώσες που γεννήθηκες.

— Έλα τώρα εσύ να το βρής που είσαι πρόθυμος κι' ανοιχτομάτης.

— Άκουσες; Σάμπως θά εινε το γατί άπάνω στη συκαμινιά.

— Όχι, μην εινε άπάνω στα σύγνεφα! Μην εινε εδω σιμά τ' δικό μας τ' γατάκι, τ' λαγάκι νιέ, κι' αυτό νιαουρίζει; ρωτούσε ή Έλλη.

— Τώρα ήταν εδω κι' ή γάτα και τ' γατάκι. Θά τ' φωνάξω να ρθούν. Πις, πις... Νά! ήρθε κι' ή γάτα και τ'

γατί από το μαγειριό... Έλα τώρα, εσύ, Έλλη, κράτα τή γάτα στην άγκυλιά σου κι' εγώ τ' γατί, να ιδούμε θά ξανακουστή ή φωνή; Τ' μάτια σου στο στόμα της γάτας κι' εγώ θά κυττώ τ' γατάκι.

— Να πάλι! άκούστηκε! Η γάτα μου δεν άνοιξε το στόμα της.

— Ούτε και τ' γατάκι μου. Έβρεις τί λέω; Θά μ' άσ πέταξε καρμιά γαιτόνισσα κ' άνα γατάκι της εδω κοντά.

— Έβρεις τί μου περνάει από τέν νού μου; Μά πάλι δεν τ' παραπιστεύω. Άν εινε ή γάτα μας ή ή γατούλα μας έγγαστριμυθες;

— Τί θά πη έγγαστριμυθες; Είσαι στα καλά σου ή να βάλω τες φωνές;

— Καλέ, δεν ξέρεις, τί θά πη; νά μπορεί να νιαουρίζει από την κοιλιά της χωρίς ν' άνοιγή τ' στόμα της. Δε σου τ' είπε αυτό ποτε ο δάσκαλός σου;

— Δεν ήρτες άλλον κανένα να κοροιδέψης; Για τήρα να μη μιλή από την ούρα της!... Δοκίμασε σ' θέλεις και βάλε τ' αυτί σου ν' άκούσης. Πες πώς εινε τηλέφωνο: όσο για τ' τηλέφωνο κατι μ' άσ είπε μία μέρα ο δάσκαλός μου.

— Έσύ π' άσ γυρεύοντας για μάλωμα, του λέγει κακιωμένη ή Έλλη. Νά πάλι! άκούσες;

— Βρέ τί τ' θέλεις αυτά; ή φωνή άκούεται από τή συκαμινιά. Κάποιο γατάκι θά εινε σκαλωμένο σε κανένα κλωνάρι μέσα στα φύλλα. Νά, νά, κατι ταράζεται εκεί άπάνω. Τώρα να ιδής πώς θά τ' γκρεμίσω με τες πέτρες.

— Δοκίμασε καλά να μη χτυπήσης κανένα στο δρόμο... Είδες τί πετάχθηκε; Μία κίσσα πετάχθηκε, Κώστα! — Α! τώρα κατάλαβα, αυτή θά άρπαξε κανένα γατάκι και τ' έτρωγε εκεί ψηλά.

— Όχι, όχι! Τώρα θυμήθηκα, ειπε ή Έλλη. Η κίσσα έκανε έτσι σ' μικρή γατούλα. Αυτή χωρατεύει με όλα τ' πετούμενα και περιγελάει τ' λάλημά τους. Αυτή καρμώνεται άκόμα με τη φωνή της σ' γατάκι, σ' άνρι και σ' μικρό παιδί. Δεν άκουσες, που λέν γι' άκαμια γυνάικα πολυλογού κι' αστάμωτη «Αυτή ξέρει όσα ξέρ' ή κίσσα»;

— Μοναχά τ' παιδιά περιγελάει, όχι και τ' κορίτσια; Εινε κι' ή κίσσα γένους θηλυκού και τ' έχετε ένα έσείς όλα τ' θηλυκά. Άς ξαναπατήση στη συκαμινιά μας και τή σιάξω εγώ. Δεν άκουσε τ' χαζό που έλεγεσ πώς μιλούσ από την κοιλιά; Γιατί δε σε κοροιδίσει;

— Σύρε να ρωτήσης τόν πατέρα να σου έηγήση τί θά πη έγγαστριμυθες.

— Κώστα, φωνάζει γελώντας από τ' παραθύρι ο πατέρας μας, έχει δικηο ή Έλλη. Νά κι' έμεις εδω μ' άσ ώρα γε-

λούμε με την κοιλιά μας.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

«Έστεφανώθηκαν την ίδια μέρα...» (Σελ. 350, στ. γ')

Ίδαν, κατέβηκαν και ξαπλώθηκαν για να ήσπαυθουν κάτω από ένα δένδρο, όπου έδσαν το άτι με τη χρυσή τή χαιτή. Εκεί κοντά τους έτοιποθήσαν και το χρυσό κλουβί που είχε μέσα το μαγεμένο πουλί. Επάνω στο πράσινο και μαλακό χορτάρι, ύστερ' από την κούρασι του ταξιδιού, άποκοιμήθηκαν άμέσως βαθεία.

Άς τούς άγίσουμε μία στιγμή να κοιμούνται και άς έλθωμε στο Δημήτρη και στο Βασιλή.

Τ' αδελφια αυτά του Ίδαν, άφ' ταξείδευσαν σε πολλές χώρες χωρίς να βρουν πουθενά το μαγεμένο πουλί, εκείνη ίσα-ίσα την ημέρα, γύριζαν στον πατέρα τους με χέρια άδειανά. Πέρασαν από καί, είδαν τόν αδελφ' τους κειμιωμένο βαθειά κάτω από τ' δένδρο, είδαν άκόμνη τ' άλλογο με τη χρυσή χαιτή, ξαπλωμένο κι' αυτό στο χορτάρι, είδαν και τ' μαγεμένο πουλί στο κλουβί του, και νική-

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

— Τις προάλλες με κοροϊδεψες όταν σ' έρωτησα για τον κύρ Κουνέλη, δεν είν' έτσι; Έκαμες τὸ κέφι σου, κύρ Βάτραχε! Έ, τώρα ήλθε ή σειρά μου να τὸ κάμω κ' εγώ.

Τότε ὁ κύρ Βάτραχος, κάπως φοβισμένος, τοῦ εἶπε :

— Μὰ τί σὰς ἔκαμα, κύριε Ἀρκούδα; Πότε σὰς κοροϊδεψα και σε τί;

— Χά! χά! ἐγέλασε ὁ κύριος Ἀρκούδας ἰώρα μου κάνεις και τὸν ἀνήξερο;!. Μὰ ἐσύ δεν ἐβγάλες τὸ κεφαλάκι σου ἀπὸ τὴ λάσπη και μὸ εἶπες ψέμματα πὸς ὁ κύρ Κουνέλης ὁ, τί πέρασε;... Πὸς; Κάνω λάθος;... Ἄ, γαί, ἔχεις δίκιο... Δεν ἦσουν ἐσύ... Ἐκείνη τὴν ὥρα ἦσουν ἐστὸ σπίτι σου, με τὰ παιδιὰ σου, ὅπως πάντα. Ἄ, βέβαια! Τέλος πάντων, δεν ξέρω ποῦ ἦσουν και δεν ἦσουν τὸ τε, ξέρω ὁμως ποῦ εἶσαι τώρα, και ἐννοῶ να κανονίσουμε μιὰ για πάντα τοὺς λογαριασμοὺς μας. Μετα τὴ δύο τοῦ ἡλίου δεν θὰ εἶσαι πιά σε θέσι να κοροϊδέψης κανένα ἐστὸν κόσμο!

Φυσικά ὁ κύρ Βάτραχος δεν ἤξευρε τί τοῦ ἔλεγε ὁ κύριος Ἀρκούδας ἤξευρε ὁμως ὅτι κάτι ἔπρεπε να κάμῃ, και μάλιστα τὸ γρηγορότερο γιατί ὁ κύριος Ἀρκούδας ἄρχισε κήλα να τρίξη τὰ δόντια του και να τοῦ τρέχουν ἀπὸ τὸ στόμα του σάλια. Ὁ κύρ Βάτραχος λοιπὸν τοῦ ἐφώνησε παρακαλεστά:

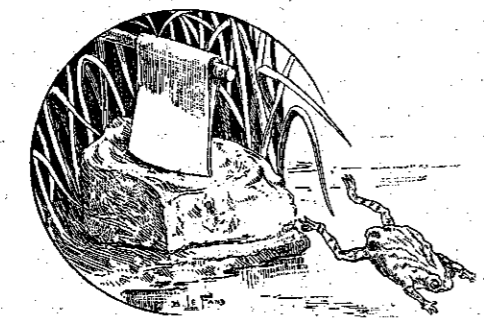
— Ὡ, σε παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου κύριε Ἀρκούδα, ἀφισέ με να φύγω ἀπὸ τὴν τὴν φορὰ, και ποτέ πιά δεν θὰ τὸ ξανακάνω. Ὡ, σε ἰκετεύω με ὅλη τὴ δύναμι τὴς ψυχῆς μου, ἀγαπητέ μου Ἀρκούδα! ἀφισέ με ἐλεύθερο σήμερα, κ' ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω ἐστὸ δάσος τὸ δένδρο ποῦ ἔχει τὸ περισσότερο μέλι. Ὁ κύριος Ἀρκούδας ἐξανάρτηξε τὰ δόντια. και πάλι, κατατρομαγμένος, ὁ κακομοίρης ὁ

κύρ Βάτραχος τοῦ ἐφώνησε δυνατώτερα: — Ὡ σε, σε, σε παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου κύριε Ἀρκούδα. Δὲ θὰ τὸ ξανακάνω ποτέ, ποτέ. Λυπήσου με κ' ἀ-

φισέ με να φύγω ἀπὸ τὴν τὴν φορὰ. Ἄφρησε μὲ! Ὁ κύριος Ἀρκούδας δεν ἔπαυσε να τρίξη τὰ δόντια του, ἔπειτα εἶπε ἐστὸν κύρ Βάτραχο, ὅτι εἶχε σκοπὸ να τὸν ξεπαστρέψῃ κ' ἐκάθησε να σκεφθῇ με τί τρόπο μπορούσε να τὸ κάμῃ. Ἦξευρε πὸς δεν ἦταν δυνατὸν να τὸν πνίξῃ, και φωτιά δεν εἶχε για να τὸν κάψῃ. Εὐρίσκειτο λοιπὸν σὲ μεγάλη ἀμηχανία, όταν, ὁ κύρ Βάτραχος, ποῦ εἶχε παύσῃ ἐντωμεταξὺ τὰ κλάματα και τὰ παρακάλια, τοῦ εἶπε :

— Ἄφου ἔχῃς σκοπὸ να με σκοτώσης, πήγαινε με και βάλε με ἐπάνω 'ς ἐκείνη τὴ μεγάλη πέτρα, ποῦ βρίσκεται κει-πέρα, ἐστὴν ἀκρὴ τοῦ βάλτου τοῦ νερόμυλου, για να μπορέσω να ἰδῶ τὴν οἰκογένειά μου' και ἀφου τὴν

ροῦνται και τὸ ἀξίζουν. Εὐρύστε τί ἔπαθε ἓνα πουλάκι ποῦ ὄλω ἐφλυαροῦσε για τὸν κύρ-Κουνέλη;

ὁ κύριος Ἀρκούδας τὰ ἐπίστευσε, ἔπιασε τὸν κύρ Βάτραχο ἀπὸ τὸ ἓνα ποδι, ἔριξε τὸ τσεκούρι ἐστὸν ὄμὸ του κ' ἐξέκίνησε για τὴ μεγάλη πέτρα τοῦ βάλτου. Ἄμα ἐφθασε ἐκεῖ, ἄφισε τὸν κύρ Βάτραχο χάμω' ὁ κύρ Βάτραχος ἔκαμε πὸς γυρεύει να ἰδῇ τὴν οἰκογένειά του. Τότε ὁ κύριος Ἀρκούδας, μ' ἓνα μεγάλο ἀναστεναγμὸ, ἄρπαξε τὸ τσεκούρι τοῦ ἔπειτα ἔφρισε ἐτα χέρια του, ἔκαμε πίσω ἓνα βῆμα και κτύπησε με τὸ τσεκούρι τὴν πέτρα. — μπάμ!

Ἄλλὰ 'ς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὅσο να σηκώσῃ ὁ κύριος Ἀρκούδας τὸ τσεκούρι κ' ὅσο να τὸ κατεβάσῃ, ὁ πονηρὸς κύρ Βάτραχος ἐπήδησε μέσα ἐστὸ βάλτο τοῦ μύλου: — Μπλούμ!

Πῆρε βουτιά, ἔκαμε μακροβουτι κ' ἔπειτα σηκώθηκε ἀπάνω, — μακρὰ ὁμως, ἐστὴ μέση τοῦ βάλτου. Ἄπὸ ἐκεῖ ἐκτύπησε τὸν κύριον Ἀρκούδα κ' ἄρχισε να τραγουδᾷ :

Νά με μέσ' ἐστὸ σπίτι μου
Μέσα 'στὸς δικούς μου.
Τί χαρὰ μου, τί χαρὰ!
Τρόλα-λάλα-τράλαρά!

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Τί ἐπάθεν ὁ μικρὸς Γιάννης Σπουργίτης

Πότε, κανένα καλὸ δεν βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀδιακρισία. Ὅλοι οἱ φλύαροι, οἱ κακόγλωσσοι, οἱ φιλοκατήγοροι, τιμω-

ροῦνται και τὸ ἀξίζουν. Εὐρύστε τί ἔπαθε ἓνα πουλάκι ποῦ ὄλω ἐφλυαροῦσε για τὸν κύρ-Κουνέλη;

Τὸ πουλάκι αὐτὸ τὸ ἔλεγε Γιάννη Σπουργίτη. Δεν ἐκτύπησε τὴ δουλειά του, ἀλλὰ τὸν ἐγνοίαζε πάντα τί κάνει ὁ γείτονας. Μιὰ μέρα, ὁ κύρ-Κουνέλης ἐλάθητο μόνος ἐστὸ δάσος κ' ἐσυλλογιζέτο με τί τρόπο να ἐνδι-κηθῇ τὸν Ἀλούπη, ποῦ πρὸ ἐλίγου καιροῦ τοῦ εἶχε παίξῃ ἓνα ἄσχημο παιγνίδι. Ἦταν πολὺ θυμωμένος, πολὺ στενοχωρημένος ποῦ τὴν εἶχε πάθῃ ὁ κύρ Κουνέλης. Τοῦ ἐφαινετο ὅτι ὄλος ὁ κόσμος τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ. Ἐμεινεν ἐκεῖ πολλὴν ὥρα, βασιάνιζων τὸν νοῦν τοῦ κάτι να εὕρῃ. Ἐξαφνα πήδησε ἐστὸν ἀέρα κ' ἐφώνησε: — Λοιπὸν ἐγὼ θὰ δείξω τοῦ κύρ Ἀ-

λούπη, πὸς ἄμα θέλω, εἶμαι πὸς πονηρὸς ἀπ' αὐτὸν! Τί ἐνόμισε; πὸς ἐπειθὴ ἔχει τὸνομα, ἔχει και τὴ χάρι; Ὁρκίζομαι να τὸν ξεπεράσω ἐγὼ ἐστὴν πονηριά, και θὰ τὸ κάμω ἀμέσως!

Ὁ Γιαννάκης ὁ Σπουργίτης, ἀπάνω ἐστὸ δένδρο του, ἄκουσε τὸν κύρ Κουνέλη να λέγῃ αὐτὰ και ἀμέσως ἄρχισε να κλειαδῇ :

Ψάλλε τὸ πουλάκι
Πάνω 'στὸ κλάδακι.
Ἄγέρας φρονέει
Τὸ δένδρο κουνάει,
Ὅλα θὰ τὰ πῶ
Ὅλα θὰ τὰ πῶ
Ἐστὸν κύρ-Ἀλουπάκη!

Ἔτσι τὸ ἔλεγε, για να τρομάξῃ τὸν κύρ Κουνέλη, γιατί οὔτε αὐτὸς δεν ἤξευρε καλὰ-καλὰ τί ἤθελε να κάμῃ.

Ἐκάθησε πάλι και ξανασυλλογιζέτο. Σὲ λίγο εἶπε μέσα του, ὅτι ὁ πρῶτος ποῦ θὰ ἐβλεπε τὸν Ἀλούπη, θὰ τὸν εὐρίσκειν ἐκεῖ κ': αὐτὸν, κ' ἐξέκίνησε με χροσπηδήματα για τὸ σπίτι του.

Ἐκεῖ ποῦ πήγαινε, ἀπάντησε τὸν κύρ Ἀλούπη και τοῦ εἶπε :

— Τί συμβαίνει μεταξύ μας, ἀδελφε Ἀλούπη; Τί ἔχεις μαζί μου; Ἀκούω πὸς θέλεις να με καταστρέψῃς, να ἐξοντώσης τὴν οἰκογένειά μου και να ἔξολοθρέψῃς τὸ σπίτι μου.

Ὁ Ἀλούπης ἀγρίεψε. — Και ποῖς σοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ ψέμματα; τὸν ρώτησε.

Ὁ κύρ Κουνέλης ἔκαμε πὸς δεν ἤθελε να τοῦ τὸ πῇ. Ἄλλὰ ὁ Ἀλούπης ἐπέμεινε τὸσῶ πολὺ, ὥστε ἐπιτέλους ὁ ἄλλος ἀναγκάσθηκε να τοῦ ὁμολογήσῃ ὅτι τὰ εἶχε μάθῃ ἀπὸ τὸν Γιαννάκη Σπουργίτη.

Ἐννοεῖται ὁμως, ἐπρόσθεσε, ὅτι όταν ὁ κύρ Γιάννης Σπουργίτης τοῦ εἶπε αὐτὰ, μ' ἔπιασε μεγάλος θυμὸς και τὸν ἐσυγύρισα ὅπως τοῦ ἔπρεπε. Τοῦ μίλησα μάλιστα τὸσοῦσχημα, ποῦ σε βεβαίῳ χάρηκα πολὺ ποῦ δεν ἔτυχε να με ἀκούσῃ καμμιά κυρία.

Ὁ Ἀλούπης ἤθούασε και εἶπε πὸς θὰ ἔκαμε καλὰ να ἐξακολουθήσῃ τὸν περιπάτο του.

(Ἐστει συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Πόσα κουνούπια!

Εἰς τὴν παρά τὸν Ἰσμεριτὸν Ἀφρικὴν, κάποιος ἐξερευνητὴς ἠθέλησε νάναψῃ τὴν λάμπαν του, ἀλλ' ἠναγκάσθη να τὴν σβύσῃ μετὰ ἐν τέταρτον τὴς ὥρας, ἐξ αἰτίας τῶν κουνουπιῶν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, μέγα μέρος τὴς λάμπας εὐρέθη σκεπασμένον ἀπὸ πυκνὸν στρώμα πτωμάτων κουνουπιῶν, τὰ ὅποια εἶχεν ἐλκύσῃ ἡ λάμπη!

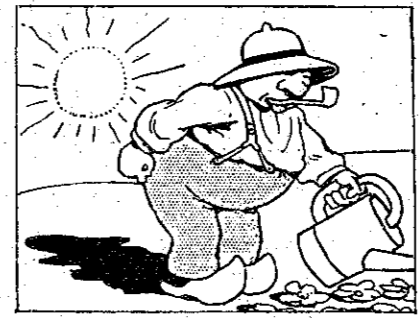
Γραματοκομιστὴς μιὰ φορὰ!

Εἰς τὴν νῆσον Ἰστανβὺλ, ἐπειθὴ δεν εἶνε εὐκόλον να προσεγγίσῃ πλοῖον ἢ πλοῖαριον, τὸ ταχυδρομεῖον, τὸ ὅποιον φέρει κάθε μῆνα ἐν ὑπερωκεάνειον ἀτμόπλοιον, τὸ παραλαμβάνει ἓνας Ἰθαγενὴς ἐντὸς κιβωτίου καρφωμένον εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς ράβδου και ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἀκτὴν καλυμβῶν.

Εἶνε δεξιώτατος κολυμβητὴς διὰ νὰντέχῃ εἰς τὸ ἰσχυρὸν ρεῦμα και να κρατῇ τὸ κιβώτιόν του ἐξω τοῦ ὕδατος.

Ζωγραφικὴ λανθασμένη [Παίγνιον ἐπὸς Διαγωνισμοῦ].

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

(Ἐστειλὴ ἐπὸς τὴς Νυμφαίας)

Ο	Ψ	Ρ	Ο	Α
Π	Μ	Α	Ο	Σ
Υ	Ρ	Σ	Ο	Α
Α	Η	Σ	Ο	Β

Νὰ συναρμολογηθῶν τὰ ἀνωτέρω γράμματα ὥστε ναποτελεσθῶν: μέγας ἐπικός ποιητὴς, δύο πόλεις τὴς Ἑλλάδος και μιὰ ἡρωϊκὴ νῆσος.

Ἀήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τὴς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας και τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ να στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του με μιὰν δεκάραν ἢ με ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὁλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὅποιον θάποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν και πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τὴς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 42ου φυλλαδίου.

Τὰ ζητούμενα Κράτη εἶνε: Σιάμ, Κίνα, Ἰαπωνία, Ἰνδοστάν.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

Η ΝΥΧΤΑ

Από τον κύκλο, που γύρω στο τραπέζι μετά το δείπνον είχε σχηματίσει η οικογένεια...

«Ω! τί άσχημη που είνε η νύχτα!» είπε το παιδάκι με παράπονο, που προσπαθούσε να οβόη με το άπαλο χάδι της μητέρας.

«Άλθθεια! — εφώναξε με όρμη ένα ζωηρό άγόρι δώδεκα χρόνων. — Άσχημη! παύει κάθε παιχίδι, κάθε διασκεδάσις πιά!»

Και μιιά όόδιγη μικρούλα, με μαλλάνια κατάνθηρα, σαν τής ήλιακός άκτίνας, εύροσε κι' αυτή κακή τή νύχτα, γιατί ήταν στην ήλικία, που έννοούσε την έμμορφιά, άνοιχτόκαρδη και φωτεινή σαν την καρδουλά της.

Ο μεγαλύτερος από την παιδική συντροφιά, σοβαρό παιδί του γυμνασίου πιά, είπε με στόμφον ποιητού, χωρίς να προσθέση άλλην κατηγορία: «Η νύχτα, ή ώρα του έγκλήματος!»

Γλυκόπικρα έχασογόλασε ή μητέρα, που είχε και μεγαλύτερο γυιά μακρού της, και είπε με την συμπαθητική και φώσε μελαγχολική φωνή της: «Είνε άλθθεια, που μάς κούβει πολλές έμμορφίες ή νύχτα, μά μόνον τό σκοτάδι της μάς φανερώγει άλλες, που θαμπώνουν τό φώς του ήλιου. Και άν μαζί με την ήμερα φεύγουν τά παιχίδια και ή διασκεδάσις, έρχεται με την νύχτα ή άνάπαυσις στά κουρασμένα μέλη των έργατικών και στό κατακόπο μυαλό εκείνων, που τους τρών ή φροντίδες. Δεν θέλω άκόμη ν' άσχηθώ, πού στον πλατύ μαύρο μανδύα της κρύβαντα όλα τά έγκειρίδια των δολοφόνων, μά και βάλαμο γλυκό γιά πληγές αγιάστρες...»

Και έδώ έδάκρυσαν τά μάτια της φτωχής μητέρας, που σε ώρατα όνειρα, εύσπλαγχνη ή νύχτα έφερνε στην άγκαλιά της τον αγαπημένο της ξενιτεμένο! «Ηχώ τής Καρδιάς»

ΑΙ ΠΑΥΣΕΙΣ ΕΤΕΛΕΙΩΣΑΝ!

Ύστερ' από τριών μηνών άνάπαυσις και διασκεδάσις, ήλθε πάλιν ή έποχή του άνοίγματος των σχολείων. Όλοι, μαθηταί και μαθήτριά, άφίρουν την έξοχην και τά ταξείδια, διά να επανίδουν την τάξιν των, τά βιβλία και τους διδασκάλους. Οι περισσότεροι είνε εύχαριστημένοι, διότι τά άρχισουν πάλιν την μελέτην, βαρυνθέντες την επί τόνσον καιρόν άργίαν. Άλλοι όμως μετά λύπης άφίρουν την χαύνωσιν, εις την όποιαν αήτη μάς όίπτει.

Πολλοί δεν έμειναν άργοί. Άνέγνωσαν ώφέλιμα βιβλία, έταξείδευσαν ή κατέγει-

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Εχτύπησαν μεσάνυχτα παντού βαλειά σιωπή μόν' ή βροχή μ' ένα ρυθμό χτυπή τά παραθύρια φανάρια ερίχρον φώς θαμπό μέσα 'ς τό δρόμο...

Με πόσην χαράν θά υπάγω πάλιν εις τό σχολείον!

Με πόσην εύχαριστήριον θ' άκούσω τον καθηγητήν νά διδάσκη Όμηρον! Με πόσην όρεξιν θά έργασθώ!

Βασιλείς των Βαλκανίων

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Εχτύπησαν μεσάνυχτα παντού βαλειά σιωπή μόν' ή βροχή μ' ένα ρυθμό χτυπή τά παραθύρια φανάρια ερίχρον φώς θαμπό μέσα 'ς τό δρόμο...

Εχτύπησαν μεσάνυχτα βραχνός ό πετεινός απ' τό κοτέτσι με βουβή φωνή πνιγμένη...

Εχτύπησαν μεσάνυχτα φουά βορρηάς εις τά 'μπρός' εις εικόνες τό μικρό καντήλι τρε-

Εχτύπησαν μεσάνυχτα κτυπή και σφίγγει ή άναφτεριάει ή ψυχή και τρέμουνε τά στήθια. Φαντάσματα, βρονκόλακες γυρνούνε μέσ' 'στη λαγκαδιά,

και πένθημα χτυπή ή βροχή, όσαν 'ς τά [παλαμύθια.

Τέλλος Άργας (Εδάγγελος Ίωάννου)

ΕΥΦΥΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Κατά τό 1853 ό αυτοκράτωρ τής Ρωσίας Νικόλαος έταξείδευε διά σιδηροδ. Η άμαξοστοιχία ένεινέτο βραδυτάτα. Ο Αυτοκράτωρ, άτυπομονών νά φθάση εις τό τεμαχίον τού ταξείδιου του, καλεί τον συνταξείδευοντα ύπουργόν, και έρωτά πώς ό σιδηρόδρομος είνε τόνσον βραδύς, ένώ τον είχε διαβεβαιώσει ότι τρέχει πολύ ταχύτερον. Ο ύπουργός άπαντά, ότι και ό ίδιος άπορεί, διότι άκριβώς την αυτήν γραμμήν, διά τής ίδιας μη-

χανής, είχε διατρέξει πρό τινων ήμερών πολύ ταχύτερον, ότι και τώρα παρήγειν εις τον μηχανικόν νά έπιταχύνη τον δρόμον, άλλα εκείνος άρνείται να ύπακούση. — «Νά ειπήτε εις τον μηχανικόν, ότι ό αυτοκράτωρ τό διατάσσει». Η διαταγή μεταβιβάζεται, άλλ' ό δρόμος δεν έπιταχύνεται. Έπαναλαμβάνεται έντονότερον ή διαταγή, άλλ' ό μηχανικός πάλιν κωφεύει. Εις τον πρώτον σταθμόν, πλήρης όρηγής ό αυτοκράτωρ διατάσσει νά προσαχθή ό μηχανικός. Και έρωτά πώς, έν ό πρό άλίγων ήμερών ό ύπουργός διέτρεξε πολύ ταχύτερον την γραμμήν αυτήν, τώρα ή άμαξοστοιχία κινείται ως φορητόν. — Είνε πολύ έπικίνδυνον νά τρέχη ή άμαξοστοιχία, άπαντά άπαθώς ό μηχανικός. — Και προχθές δεν ήτο τάχα επικίνδυνον όταν έταξείδευεν ό κύριος ύπουργός; έρωτά πάλιν ό αυτοκράτωρ. — Βέβαια, άλλ' ή Ρωσία έχει πολλούς ύπουργούς, αυτοκράτορα όμως ένα και μόνον, άπήνητησεν εύφωδός ό μηχανικός. Ο έξωγοιμένος αυτοκράτωρ έπραύνθη και ήτένεος μειδιών τον ύπουργόν.

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο μικρός Βλακίδης ήκουσε νά λέγουν ότι ό νοός τρέχει ταχύτερον από όλα τά πράγματα στον κόσμον.

Αλλά — παρατηρεί εις την άδελφήν του Διλή, — άν ό νοός μου τρέχη τόσο γλήγορα, ώστε σε μιιά στιγμή νά εύρίσκειται από 'δώ 'ς την Άμερική, πώς είνε δυνατόν νά μνή εύρεθώ εκεί και τό κεφάλι μου, μέσα εις τό όποιον ύπάρχει, έπομένως δέ και έγώ;

Ονειροπόλος Μεγάλης Ελλάδος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τας εισαγωγικάς εξετάσεις.

Ο καθηγητής: — Πότε δύο τρίγωνα είνε ίσα;

Ο μαθητής: — Όταν ό ζαχαροπλάστης είνε τίμιος.

Εστάλη υπό του Δάφνης Στεφάνου

Ο Μπέμπης κλαίει.

Γιατί κλαίς; τον ρωτά ό αδελφός του.

Νά, εκείνο τό παληόπαιδο ό Κούστα; ρωτάω σε ένα χαστούκι, χι, χι...

Ήρπεσε νά του τό ανταποδώσης

Μι τό του τό ανταπέδωσα... πρίν!

Εστάλη υπό του Ψάλλου

Εκθεσις ιδεών, περιγραφή καταγίδος: «... Ο κεραυνός έφόνεσε πολλά ζώα και ένα όνον».

Εστάλη υπό του Σημαιοφόρου Έλληνας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1910

(Ίδε Διάλ. του 1910, σελ. 323 και του 1911, σελ. 251)

Οι δικιτούμενοι κατά τους όρους τής προκήρυξης νά ψηφίσουν, άνήρχοντο εις 689, εκ των όποιων μόνον οι 365 έψήφισαν, άποστειλλαντες ψηφοδέλτιον συντεταγμένον κατά τον τύπον τής εν σελ. 251 έ.ε. προκήρυξης. Η διαλογή των 365 τούτων ψηφοδέλτιων φέρει έπιτυχόντας και βραβευμένους τους εξής:

Β' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Βάρνα του Κανάρη (με έπιτυχίαν 7 ψευδιών μών και 5 θέσεων.)

ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Γλυκιάσις Αθηνά (7 ψευδών. και 4 θέσεις). — Ζιζάνιον Γυμνασίον (7 ψευδών. και 4 θέσεις).

ΤΡΙΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Άγροική Χάρις (7 ψευδ. και 3 θέσεις). — Παγοδόμος (7 ψευδ. και 2 θέσεις). — Ποδητή Κωνσταντινούπολις (7 ψευδ. και 2 θέσεις.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Πόθος του Έλληνισμοϋ. — Λάντης. — Άγγελος Χαράς. — Ίδανική Γλυκιάτης. — Δούκισσα των Αθηνών. — Μεγάλη Άρκτος. — (Όλοι με 6 ψευδ. και 3 θέσεις.)

Συγγαίρω τους βραβευθέντας και παρακαλώ νά ζητήσουν τά δώρα των συμφώνως προς την Προκήρυξιν (τόμους Διαπλάσεως τής δραγμής; άνα τρεις οι του Α' βραβείου, άνα δύο οι του Β' και άνα ένα οι του Γ'). Τήν φωτογραφίαν των προς δημοσίευσιν δικαιούνται νά στείλουν και οι δέκα έλλειπόντες: εκ δέ των εκλογέων μόνον ό πρώτος βραβευθείς. Έπειδή δέ ή δημοσίευσις των φωτογραφιών θά γίνη εν συμπλέγματι, παρακαλώ νά τας στείλουν τό ταχύτερον.

Α' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Δεινοπαθουμένη Έλλάς (με ψήφους 156).

ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Πανελλήνιος Πόθος (ψηφ. 143). — Άρμα τής Νίκης (ψηφ. 135).

ΤΡΙΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Θριαμβεύον Μεγαλοϊδεάτης (ψηφ. 132). — Μητρική Στοργή (ψηφ. 124). — Λατρευτή Πατρίδα (ψηφ. 117).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Κυριατζούσα Κωνσταντινούπολις (ψηφ. 90). — Εύζωνάκι (ψηφ. 72). — Λατρευτή Σταυροφόρα (ψηφ. 71). — Φλοίσθος του Βοσπόρου (ψηφ. 69).

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Χρυσόφτερη Έλιπίδα (με ψήφους 57). — Ίδανικόν των Έλλήνων (ψ. 53). — Χουσαμένη Δύσις (ψ. 50). — Δάφνης Κλωνάρι (ψ. 45). — Μεροβόλος Άύρα (ψ. 37). — Γαλανόλευκη (ψ. 32). — Έλευθερία ή Θάνατος (ψ. 30). — Περιπατής Μελοψαλίας (ψ. 27). — Έλληνική Δόξα (ψ. 26). — Μάννα μας είν' ή Έλλάδα (ψ. 22). — Άδελφή Λευτεριά (ψ. 20). — Ονειρεμένη Πατρίδα (ψ. 18). — Μάκος Μπόσσορας (ψ. 15). — Πώς πού τούς Ύποδούλους (ψ. 13). — Τσιγγαρέλλα (ψ. 12). — Τουρκομάχος Έλλάς (ψ. 11). — Κερνηγαϊκή Άύρα (ψ. 11). — Γενναίωφωχος Έλληνας (ψ. 11). — Σιγή του Δάσους (ψ. 10). — Οδράτιον Τάξον (ψ. 10). — Έλληνικόν Μεγαλειόν (ψ. 10). — (Οι λαδόντες ολιγοτέρας των 10 ψήφων παραλείπονται, διότι είνε πάρα πολλοί.)

Κατά τ' άνωτέρω άποτελέσματα καθηρτίσθη εν Πρώτῳν Ψηφοδέλτιον με τά δέκα πρώτα έρχόμενα ψευδιώνυμα, τό εξής:

Πρότυπον Ψηφοδέλτιον

- 1. — Δεινοπαθουμένη Έλλάς, 156
2. — Πανελλήνιος Πόθος, 143
3. — Άρμα τής Νίκης, 135
4. — Θριαμβεύον Μεγαλοϊδεάτης, 132
5. — Μητρική Στοργή, 124
6. — Λατρευτή Πατρίδα, 117
7. — Κυριατζούσα Κωνσταντινούπολις, 90
8. — Εύζωνάκι, 72
9. — Λατρευτή Σταυροφόρα, 71
10. — Φλοίσθος του Βοσπόρου, 69

Πρός τό πρότυπον τούτο ψηφοδέλτιον παρέβαλα όλα τάλλα, εξακριβώσα δέ ότι συμφωνότερον ήτο τό ψηφοδέλτιον τής Βάρνας του Κανάρη, συντεταγμένον ως εξής:

- 1. — Δεινοπαθουμένη Έλλάς (1)
2. — Λατρευτή Πατρίδα (6)
3. — Χρυσόφτερη Έλιπίδα
4. — Θριαμβεύον Μεγαλοϊδεάτης (4)
5. — Ίδανικόν των Έλλήνων
6. — Ονειρεμένη Πατρίδα
7. — Κυριατζούσα Κωνσταντινούπολις (7)
8. — Εύζωνάκι (8)
9. — Λατρευτή Σταυροφόρα (9)
10. — Άρμα τής Νίκης (3).

Ω; βλέπετε, ή Βάρνα του Κανάρη έψήφισεν έπιτά από τους δέκα βραβευθέντας, και των πέντε εξ αυτών (του 1ου, του 4ου, του

του, του 8ου και του 9ου.) έπέτυχε και την θέσιν την όποιαν έχουν εις τό πρότυπον ψηφοδέλτιον. Με τολιούτας λεπτεπιλέτους συγκρίσεις έξεχώρησα άλλα έννεα άκόμη ψηφοδέλτια, ως μάλλον όμοιάζοντα με τό Πρότυπον και άπονέμω:

Β' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Βάρνα του Κανάρη (με έπιτυχίαν 7 ψευδιών μών και 5 θέσεων.)

ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Γλυκιάσις Αθηνά (7 ψευδών. και 4 θέσεις). — Ζιζάνιον Γυμνασίον (7 ψευδών. και 4 θέσεις).

ΤΡΙΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Άγροική Χάρις (7 ψευδ. και 3 θέσεις). — Παγοδόμος (7 ψευδ. και 2 θέσεις). — Ποδητή Κωνσταντινούπολις (7 ψευδ. και 2 θέσεις.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Πόθος του Έλληνισμοϋ. — Λάντης. — Άγγελος Χαράς. — Ίδανική Γλυκιάτης. — Δούκισσα των Αθηνών. — Μεγάλη Άρκτος. — (Όλοι με 6 ψευδ. και 3 θέσεις.)

Συγγαίρω τους βραβευθέντας και παρακαλώ νά ζητήσουν τά δώρα των συμφώνως προς την Προκήρυξιν (τόμους Διαπλάσεως τής δραγμής; άνα τρεις οι του Α' βραβείου, άνα δύο οι του Β' και άνα ένα οι του Γ'). Τήν φωτογραφίαν των προς δημοσίευσιν δικαιούνται νά στείλουν και οι δέκα έλλειπόντες: εκ δέ των εκλογέων μόνον ό πρώτος βραβευθείς. Έπειδή δέ ή δημοσίευσις των φωτογραφιών θά γίνη εν συμπλέγματι, παρακαλώ νά τας στείλουν τό ταχύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθηναί, 38, όδός Εδριπίδου την 27 Σεπτεμβρίου 1911

ΑΥΤΗΝ την έβδομάδα, έννεκα άδιαθεσίας, δεν ήμπορέσα νά διαβάσω τας εκτενεείς έπιστολάς των φίλων μου, διά νάπαντήσω έδω. Έπιφύλασσομαι νά τό κάμω εις τό προσεχές. Δέν ήμπορώ όμως νά μνή εύχαριστήσω τούτάλητον έκείνους ό όποιοί άνανέωσαν την συνηθισμένην των αυτών τας ήμέρας διά τό 1912, διευκολύνοντες διά τής προθυμίας των ταύτης πολύ τό έργον μου. Επτός έκείνων που άνέφερα είνε οι εξής: Ηχώ των Άκροορειανών, Βιθυνή Έλληνοπούλα, Παπαρούνα, Γλυκιά Έλλάς, Άγροική Χάρις, Βασιλείος ή Βουληροπόλις, και άλλοι 14 άκόμη άνευ ψευδιώνυμου. Όστε οι μέχρι τούδε άποστειλλαντες τό αντίτιμον τής συνδρομής των διά τό 1912 συμποσούντα ήδη εις 125 και τούτο ένός άκόμη απέχει δύο μήνας ολοκλήρους ή άρχή του νέου Διαπλασιακού έτους. Είνε νά μη καυχώμαι λοιπόν διά τό τοιοϋτον δείγμα εκτιμήσεως, άγάπης και εμπιστοσύνης των φίλων μου;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Όδέν ψευδιώνυμον έγκρίνεται ή άνανεούται, άν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος ψφ. 1. Τά έγκρινόμενα ή άνανεούμενα λήξουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1911. Όσα συνοδεύονται από α. άνήκουν εις άγόρια, και δσα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα ψευδιώνυμα: Άνθος Γαζίας, α. (Δ. Ζ.), Έλληνική Φουναρέλλα, α. (ένωτικός).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμοϋν ν' ανταλλάξουν: Τό Άνθος Γαζίας (0) με Κερνηγαϊκήν Άύραν, Σαμακίην Άύραν, Γλυκιάτην Έλιπίδα, Βάρναν του Κανάρη, Έλληνικήν

Θεότητα, Θριαμβεύονσαν Έλλάδα, Δούκισσαν του Δάντιου, Κάριον, Σολφίδα — ό Άρτιτικός Ούσανός (0) με Γαρδέναν, Χρυσό Παργώνι, Νυμφαίαν, Θεοειδή Άλέξανδρον, Ηχώ τής Καρδιάς, Έξόριστον Ανθίδα — ή Κυρά Παπαδιά (0) με Τσιγγαρέλαν, Έλληνικήν Θεότητα, Μαύρα Μάτια.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους τής: Διηγήρον τής Νεολαίας (πασαν πληροφορίαν σχετιζομένην με τό δημοψήφισμα του 1911 θά εύρης εις την σελ. 307 του 38ου φύλλου)

Σταγόνα Δρόσου (έργασία λοιπόν τώρα, διά νά είνε πάλιν εύχάριστοι αι διακοπαί τό καλοκαίρι.) Μοσμίαν (που άν και είνε μαθητρία τής 4ης τάξεως του Γυμνασίου θά εύρίσκη κάποτε καιρόν νά μου γράψη) Είμαι Ζωντανία (ώρατον τό κατόρθωμα τής διδασκαλίας σου: έγέλασα πολύ!) Άλθνα (όταν προτινώ νέον διαγωνισμόν προς Συνθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων, θά ίδης τους όρους και νά συμμορφώθης με αυτούς;) Έξόριστον Ανθίδα (κ' έγώ πολύ την έντιμώ την νέαν σου φίλην) Δεινοκούμαντον Αιγαίον (και βέβαια πρέπει νά σου άπαντήσουν οι προτινόντες διά μικράς άγγελάς Μ. Μυστικά, όταν Στείλεις τετραδίον) Κερνηγαϊκήν Άύραν (μετά τρίμηνον άνάπαυσις ή έναρξίς τής έργασίας είνε βεβαίως άναρτα την πρώτην ήμεραν, άλλ' από τής επαύριον μεταβάλλεται πραγματικώς εις άπόλαυσιν) Καρινήν Προίαν, Ώραϊαν Άμαζόνα (αι έπιστολαί σου μ' εύχαριστούν πολύ και γράφετέ μου, όταν έχετε καιρόν) Έλληνικήν Θεότητα (τό ψευδιώνυμον που έρωτάς είνε έλεύθερον) Άλέξανδρον Μαυροκορδάτιον (όταν άποκτήσης και τους άλλους τόμους μου φαντάζομαι πόνσον θά γρητευθής) Άθανάσιον Διάκον (εις την Έθνικήν Βιβλιοθήκην ζήτησε τό έγκυκλοπαιδικόν λεξικόν του Larousse όπου θά εύρης άναμφιβόλως αυτάς τας λέξεις) Δάφνης Στέφανον (έστειλα) Άνθος Γαζίας (ή πρώτη σου έπιστολή όρατοτάτη περιέμνη την δευτέρα άνομοζώως) Μιυληνοϊον Προτοπαλλημαρον (δοξάζω τον Θεόν που την γλυτώσατε τόνσον φθηνά, διότι από τους βαρβαρούς έχει πολλά κανείς νά φοβείται) Άρτικόν Ούσανόν (διά την άνταλλαγίην Μικρών Μυστικών χρειάζεται ύπομονή, διότι έως νά λάβη ό άλλος τό φύλλον, νά ίδη την πρόστασιν, νά παραγγείλη τετραδίον, νά τά λάβη, νά γράψη τας άπαντήσεις του, νά μου τά στείλη πάλιν προς διαβάσασιν, νά ευχαριστήσω έγώ νά τά διαβάσω, νά τά έγγραψώ εις τά βιβλία μου και έπειτα νά τά στείλω απαιτείται καιρός και δι' έκείνους μάλιστα που κατοικούν εντός έξωτερικόν πολύ μακράν των Αθηνών χρειάζεται καιρός άκόμη περισσότερος) Ονειρον τής Κέρσου (ελαβα εύχαριστώ) Θριαμβεύονσαν Έλλάδα (Ώραϊα συνενόησις, ε; του κνηγού και τής φοβισμένης από την χολέρα κυρίας. «Πόσα;» τον έρωτούσε ή κυρία, έννοούσα κρούσματα χολέρας, κ' έκείνος άπαντούσε: «Χθές 80 και σήμερα 180» έννοών τά όρτύκια που έσκότωσε. «Πω!! πω!! έτραυλίξεν ή κυρία και όπου φύγει, φύγη!) Μυστικήν Άύραν (αφού ήσο άσθενής, δικαιολογείσαι νά στείλεις και τούτα τετραδίον Μ. Μ. εις τους προτεινόντας πρό καρδόν.) Σπύρον Ν. Πουλάκον (ό θάνατος του αδελφού σου και παλαιού μου φίλου πάρα πολύ μ' έλύπησε. Ο Θεός ε; γύση βάλασμον παρηγορίας εις τας πληγωμένας καρδιάς σας!) Δεροναντοπούλαν (έστειλα κ' εύχαριστώ) Έλληνικόν Ίδεώδες (Σε συγγαίρω διά την έπιτυχίαν) Ρωμανόν (έστειλα 38) Άύραν τής Μουρσιώσεως (και βέβαια πρέπει νά μου γράψης τώρα συγγά, αφού έχεις καιρόν περισσότερον και ζεφεύεις ότι μ' εύχαριστήσαν πολλήν διαβάτω τας έπιστολάς των φίλων μου και ό αδελφός σου επίσης νά μου γράψη) Παπάκι

(να πού ήθε γρήγορα μεθ' όλων τών αποκλεισμών του λιμένος σας και αυτό το γραμματάκι σου και μου έφερε την ευχάριστον είδησιν ότι με την ανάγνωσιν τών τόμων μου περνάς ώρας και ημέρας δολιχόρους χωρίς να στενοχωρησαι. Έστειλα το δόν.) Βασιλισσα της Κύπρου (Έστειλα, με την πληροφορίαν δι' είνε α') Βασιλισσα τών Δακρύων, Ζήτω η Ελλάς, κ.λ.π. κ.λ.π.

Είς σας επιστολάς έλαβα μετά την 27 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις τό προσχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός Δύσεων Αδούτου-Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον έγκριμένον διά τού 1911 συνδρομηταί ή άδελφοί συνδρομητών, δύνανται να συμμετάσχουν τού διαγωνισμού τούτου τών Δύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οι άλλοι πρέπει να έσοκλείουν διά τας λύσεις τών έκαστων φύλλου, όσαιδήποτε και άν είνε, γραμματόσημον άσφράγιστον 10 λεπτόν οι συνδρομηταί και τάδελφια τών, και 20 λεπτόν οι κατά φύλλον αγορασταί, άλλος δεν λαμβάνονται ύπ' όφιν αι λύσεις των.

Ο χρόνος τών λύσεων επί τού όποιου και μόνον δέον να γράφωσι τας λύσεις των πάντες άνεκαρτέως. οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τώ Γραφείω μας εις φακέλλους, άν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1. Αι λύσεις τού παρόντος φύλλου είνε δεκταί Α πανταχόθεν μέχρι τής 11ης Νοεμβρίου, πέραν δέ τής προθεσμίας ταύτης, μόνον εάν ληφθών πρό τής δημοσιεύσεως των γίνονται δεκταί.

Τός λοιπούς όρους, βασιβία κλπ. ιδε εις τών Όδηγών τού Συνδρομητού, Κεφ. Α' και Β', φύλλον παρόν. ε. Σ. Οδηγός στέλλεται εις πάντα αίτούντα.

420. Δεξιόγριφος

Επιθετον κοινωτόν Με την ζώνη ενώνω Και διασπύμου ιστορικού Τόνομα φανερώνω. Έστάλη υπό τής Ηρώδης τού Σουλίου.

421. Στοιχειόγριφος

Τρέγω, φύγω βιαστικά. Και χαμμά δέν κόνω στάσι. Βγάλε μου δύο άρχικά Κ' ένα ζέσο θά περάση. Έστάλη υπό τού Μικρού Ηρώος.

422. Μεταγραμματισμός

Δαιμόν αλλάζει μεθ' όσας, και να 1 Δένδρον πανύψηλον εις τά βουνά. Έστάλη υπό τής Γλυκείας Έλπίδος.

423. Αναγραμματισμός

Άνθρωπος είμαι δυστυχής. Άλλα είν θελήσης. Να με συλλάβης έξαφνα. Και να με στραγγάλισης, Φύγε άμέσως να κρυφθής. Γιατί ένα γίγαντα θά ιδής. Έστάλη υπό τού Σημαιοφόρου Έλληνος.

324. Δημιώδες Αίνιγμα

Στή μέση από τη θάλασσα Ο ήλιος ανατέλλει. Έστάλη υπό τού Άστυμάτου Τηλεγράφου.

425. Μαγική εικόνα άνευ εικόνας

Η Διάη έρωτή την φίλην της Μαρίαν: — Ποιό ζών, Μαρία, σ' άρέσει περισσότερο.

— Ποιό μ' άρέσει; Να σου πώ, Ο μπζ-μπζ μου κυνηγά τα μεγάλα θηρία και πιάνει και ζωντανά, αλλά δέν μ' άρέσουν εκείνα γιατί τά φοβούμαι, μ' άρέσει καλύτερα αυτό που σου είπα.

— Ποιό; — Μα δέν τάκουσε, καυμένη; Έστάλη από την Έλλάδα Όναιρεμένην 426. Πρόβλημα

— Έί κύρ-Γεώργη, δέν μου λέγεις πόσα παιδάκια έχεις;

— Άκου τι θά σου πώ και μπορείς να καταλάβης πόσα παιδά έγω. Άγόρασα μήλα και ήθέλησα να δώσω σε κάθε παιδί μου από 6, αλλά μου έλειπον 6. Τότε τούς δίνω από 3 και μου έπερίσευσαν κ' έμένα άλλα 3. Τ' άρσενικά παιδιά μου είνε διπλάσια από τά θηλυκά. Κατάλαβες τώρα;

Έστάλη υπό τού Έφορίστου Βασιληά 427. Διπλή Άκροστιχίς

Τά μέν άργικά γραμματά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν ένδοξον κόλιν τής Έλλάδος, τά δέ τελικά Βυζαντινόν στρατηγόν.

1, Άρχαίος Γεωγράφος. 2, Ίερεία. 3, Κατοικίδιον πτηνόν. 4, Γάλλος τραγικός. 5, Ίγθύς. 6, Ούράνιον σίμα.

Έστάλη υπό τού Έθνικού Πόθου 428. Φύσθην-Μίθθην

Τοσσι οίκαρέα τά τιπρετά έλίπω τά άγα-νικά.

Έστάλη υπό Μιχ. Α. Τρίκη 429. Γρίφος

α ισοτύς κούε τέροϋς Έστάλη υπό τής Δουκίσης τού Δάντιου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων τού φύλλου 36 350. Κριτίας (Κρήτη, άς) — 351. Κύνος — Κόβνος. — 352. Λυών, λύων, Κύων. — 353. Τό κυπαρίσι.

354. ΕΚΑΤΗ 355. ΚΙΝΑ (ΓΕΑΝΙΚΩ...) ΚΑΝΑ ΙΡΙΣ (τη Σ' ΙΡΙδος...) ΑΝΩ ΝΙΚΗ (Η ΚΙΝα...) ΤΑ ΑΣΠΡ (ΑΡΗΣ Άκτι- Η νοβολεί...)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΗ λέξις με άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών λεπτά 10, δια δέ τός συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και με κεφαλαία τό τετράσιον. Έλάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι διγώντεροι τών 15 πληθύνονται ως να ήσαν 15. Ο χωριστός στίχος, έυτο και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών, υπολογίζεται ως 8 λέξεις άπλά. — Αι μη συνοδευόμεναι υπό τού αντι-τιμου άγγελιαί δέν δημοσιούνται.

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

Υποψήφιον Δημιομηφίσματος τού 1911.

Ε. Ναυπλιώ Ιδρύθη παράρτημα τού Πει-ραϊκού Συλλόγου ή «Δόξα». Πρόεδρος: Διηγόρος τής Νεολαίας, Αντιπρόεδρος: Φοβλί, Ταμίας: Μαίρη Γράν, Γραμματεΰς: Γεώργιος Καλογερόπουλος. (ΙΑ' 154)

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μετ' οίκοτροφείον ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' επιστολικού δελταρίου τό άρτι έκδοθέν πρωτότυπον, άνακαινιστικόν και πλούσιον εις μεταφωτισίας πρόγραμμα τού όθδου Σχολικού έτους, μετά τού κανονιστού τού Οίκο-τροφείου και τού πίνακος τών περιεχομένων τών Συμγραμμάτων τής Σχολής («Εγναυλοκαπίδας, Έμπορικης Μορφώσεως Α και Β Βαθμίδος, Τόμ. 4 και τού Έμπορείου» Τόμ. 3.) όδός Νοταρά, 88 — Πειραιά.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΣΕΙΡΑ ΠΡΟΤΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατά όμοιομορφα βιβλία, με καλλιτεχνικόν έξωφύλλον, επί καλού χαρτου, εκ 200 σελιδων.

Έκαστον δρ. ή φρ. 3. Και τά τέσσαρα μαζί, δρ. ή φρ. 10

Στέλλονται επί συστάσει άμέσως πρός τόν έμβάλλοντα, τό αντίτιμον διά ταχυδρομικής επίταγής, πρός τόν κ. Γρηγ. Ξενοπούλου, 38 όδός Εφριπιδου, Αθήνας.

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 42 ΦΥΛΛΟΥ

[Ίδε την λύσιν εις την σελίδα 353]

ΑΘΗΝΩΝ: Στυλ. Ε. Ζάχος, Νικολέττος Πετινός, Έλληνική Μάντιση, Χαρολ. Σούλης, Βηθεύη Χρ. Δημηγίτου, Ρωμαίος, Γ. Σ. Σκεπασιανός, Αίλι Ν. Μαροπούλου, Άριστ. Α. Έδαγγελίδης, Ούρανα Φ. Βουτινιά, Ηλ. Σπ. Κανέλης, Διον. Ι. Μπαταλίας, Έλένη Παπαγεωργίου. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Άλεξάνδρα Π. Δευτερείου, Έδαγ Σ. Σουλελές, Σ. Ε. Σκήρης. ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΣΠΡΟΧΩΜΑΤΟΣ: Νικ. Ηλιόπουλος. ΓΥΘΕΙΟΥ: Δημ. Αν. Φραγγιάς, Ξεπεσμένος Κορβελός.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Πετρονία Α. Ζώνη, Άνταγώνη Σ. Άθανασάδου (41).

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Λουκία Χ. Κυριακάτου. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ι. Κ. Άναγνωστόπουλος. ΔΙΜΩΝΗΣ: Γρ. Γ. Παπαγεωργίου, Ν. Π. Σπάφης.

ΠΑΤΡΩΝ: Ηρ. Χ. Τριάντης, Κων. Χ. Τριάντης, Έθηνια Χ. Τριάντη, Κ. Ι. Φαρακιάδης. ΠΥΡΡΟΥ: Άγ. Γ. Άγγελόπουλος, Τάκης Α. Δημόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Κλεοπ. Θ. Πετροκοκκίνου, Άργυρη Α. Σπουργίτου. ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Φαίδρα Π. Μοσχίδου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Γ. Παπαϊωάννου, Στ. Ι. Περίδης. ΑΔΕΣΣΑΝΕΥΣΙΑΣ: Μαρία Π. Βόλου. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Σ. Νικαϊτου, Άφρ-Σβύς (41-42), Μιτυληνίαν Πρωτοπαλλημνον.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εύρόντων όδηγών την λύσιν τά δνόματα έτέθησαν εις την Κληρωσία και έκληρώθησαν οι έξής δύο: ΔΟΥΚΙΑ Χ. ΚΥΡΙΑΚΑΤΟΥ εν Κεφαλληνία και ΗΑΙΑΣ ΣΠ. ΚΑΝΕΛΛΗΣ όδός Χαρολάου Τριαντη 21 εν Αθήναις ένεγράφησαν δε δια μίαν τριμηνίαν έκαστοι.

Πισωνάει δρ. 0,10 διά τόν προσεχή διαγων. Οι άποσείλαντες άνεν δεκαλέπτου την λύσιν δέν αναφέρονται, ούτε οι άποσείλαντες πεντάλεπτον άντι δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον όθωμα-νικόν 10 παρά ίσοδωναι με 5 λεπτά ώστε δια 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρά.)

ΔΑΡΥΤΤΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Όμοιοίας

Όδός Δώρου 8α

Όροι επισκέψων 10-12 και 3-5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χόραν ήμιν ύπηρεσίας και υπό τού Οίκομνησικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

Table with subscription rates and publication info. Columns include 'Εσωτερικού', 'Εξωτερικού', 'Ετήσια', 'Εξαμηνος', 'Τριμηνος', 'ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ', 'ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ', 'ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ', 'ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ', 'Εν Αθήναις, 8 Οκτωβρίου 1911', 'Έτος 33ον. — Άριθ. 45'

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' (Συνέχεια)

Άλλά μόλις έκαμε καμμία δεκαρία βήματα και να σου ο μικρός Γιαννάκης Σπουργίτης παρουσιάζεται επάνω σε μία βατομουριά, στο φραχτή του δρόμου, κι άρχίζει να τού ερωτά:

— Κύριε Άλούπη! Έί κύριε Άλούπη!.. Μα κύριε Άλούπη!..

Ο Άλούπης εξακολούθησε τό δρόμο του, προσπειούμενος ότι δέν άκούει.

Ο Γιάννης Σπουργίτης τού ξαναερωτάει:

— Μα κύριε Άλούπη! κύριε Άλούπη!.. Σταθήτε λοιπόν μία στιγμή μου! Έχω να σας πώ πολλά!..

Θά σας πώ πράγματα να χάσετε τό νού σας! Σταθήτε μία στιγμή!

Ο Άλούπης ούτε φωνή ούτε άκούασι. Έκαμνένο πός ούτε βλέπει ούτε άκούει τόν μικρό Γιαννάκη Σπουργίτη.

Άλλά, καθώς έπήγαινε, έπεσε κάτω στο δρόμο με την κοιλιά και εξαπλώθη, σαν να ήθελε να πάρη κανένα ύπναράκι.

Τότε ο Γιάννης Σπουργίτης πέταξε κοντά του κ' εξακολούθησε να τού φάλλη. Ο Άλούπης δέν έβγαζε μιλά.

Τότε ο Γιάννης Σπουργίτης κατέβηκε στο χόμα κι άρχισε να χοροπηδά στα ξερά φύλλα.

Αυτό έκίνησε την προσοχή τού κύρ

Άλούπη και τόν έκαμε να κυτάξη κάπως παράξένα τόν μικρό φλόαρο. Εκείνος όμως εξακολούθησε να τού φάλλη: — Έχω κάτι να σου πώ, κύριε Άλούπη!..

— Άνέβα στην ούρα μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, είπεν ο κύρ Άλούπης, γιατί είμαι κουφός από τό ένα αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο. Άνέβα στην ούρα μου.

Ο μικρός Σπουργίτης, χοροπηδώντας, ανέβηκε στην ούρα τού κύρ Άλούπη.

— Άνέβα στη ράχι μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, τού ξανάπε ο Άλούπης, γιατί είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ να μεταχειρισθώ τό άλλο.

Ο Γιαννάκης Σπουργίτης ανέβηκε τότε στη ράχι τού κύρ Άλούπη.

— Άνέβα στο κεφάλι μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, είπεν ο κύρ Άλούπης, είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο.

Το πουλί πήδησε τότε στο κεφάλι τού κύρ Άλούπη.

— Πάτησε στα δόντια μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, είπε πάλι ο πονηρός ο Άλούπης, είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο.

Τό φλόαρο πουλάκι πήδησε στα δόντια τού κύρ Άλούπη, και τότε... ο κύρ Άλούπης άνοιξε διάπλατο τό στόμα του και τό ξανάκλεισε μ' ένα κρότο ξερό...

Έί φαντάζεσθε πιά τί απέγεινε ο κακομοίρης ο Γιαννάκης Σπουργίτης...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ο κύρ Άλούπης γεμιαίνει έξω

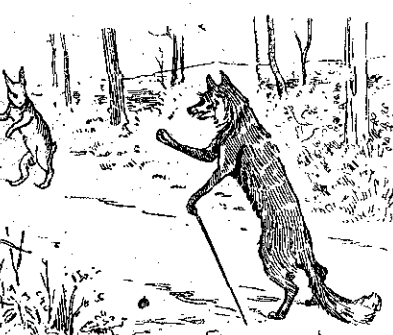
Μία μέρα, αφού ο κύρ Άλούπης έβαλε τά δυνατά του για να πιάση τόν κύρ Κουνέλη και ο κύρ Κουνέλης πάλι έκαμε ό,τι μπόρεσε για να τού ξεφύγη, ο κύρ Άλούπης συλλογίσθηκε ότι έπρεπε χωρίς άλλο να παίξη κανένα παιγνίδι τού κύρ Κουνέλη.

Και μόλις τό συλλογίσθηκε αυτό, να σου και παρουσιάζεται στο μεγάλο δρόμο τής έξοχής ο κύρ Κουνέλης, χοντρός και παχουλός σαν την πέφδικα.

— Καλώς μου τον! καλώς μου τον! στάσου ντε λιγάκι, φίλε Κουνέλη!

του φώναξε ο κύρ Άλούπης.

— Με συγχωρείς, δέν έχω καιρό! είμαι πολύ βιαστικός, φίλε Άλούπη!

Σπουργίτη, είπεν ο κύρ Άλούπης, είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο.

Το πουλί πήδησε τότε στο κεφάλι τού κύρ Άλούπη.

— Πάτησε στα δόντια μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, είπε πάλι ο πονηρός ο Άλούπης, είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο.

Τό φλόαρο πουλάκι πήδησε στα δόντια τού κύρ Άλούπη, και τότε... ο κύρ Άλούπης άνοιξε διάπλατο τό στόμα του και τό ξανάκλεισε μ' ένα κρότο ξερό...

Έί φαντάζεσθε πιά τί απέγεινε ο κακομοίρης ο Γιαννάκης Σπουργίτης...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ο κύρ Άλούπης γεμιαίνει έξω

Μία μέρα, αφού ο κύρ Άλούπης έβαλε τά δυνατά του για να πιάση τόν κύρ Κουνέλη και ο κύρ Κουνέλης πάλι έκαμε ό,τι μπόρεσε για να τού ξεφύγη, ο κύρ Άλούπης συλλογίσθηκε ότι έπρεπε χωρίς άλλο να παίξη κανένα παιγνίδι τού κύρ Κουνέλη.

Και μόλις τό συλλογίσθηκε αυτό, να σου και παρουσιάζεται στο μεγάλο δρόμο τής έξοχής ο κύρ Κουνέλης, χοντρός και παχουλός σαν την πέφδικα.

— Καλώς μου τον! καλώς μου τον! στάσου ντε λιγάκι, φίλε Κουνέλη!

του φώναξε ο κύρ Άλούπης.

— Με συγχωρείς, δέν έχω καιρό! είμαι πολύ βιαστικός, φίλε Άλούπη!

Τότε ο Γιάννης Σπουργίτης πέταξε κοντά του κ' εξακολούθησε να τού φάλλη. Ο Άλούπης δέν έβγαζε μιλά.

Τότε ο Γιάννης Σπουργίτης κατέβηκε στο χόμα κι άρχισε να χοροπηδά στα ξερά φύλλα.

Αυτό έκίνησε την προσοχή τού κύρ

Άλούπη και τόν έκαμε να κυτάξη κάπως παράξένα τόν μικρό φλόαρο. Εκείνος όμως εξακολούθησε να τού φάλλη: — Έχω κάτι να σου πώ, κύριε Άλούπη!..

— Άνέβα στην ούρα μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, είπεν ο κύρ Άλούπης, γιατί είμαι κουφός από τό ένα αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο. Άνέβα στην ούρα μου.

Ο μικρός Σπουργίτης, χοροπηδώντας, ανέβηκε στην ούρα τού κύρ Άλούπη.

— Άνέβα στη ράχι μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, τού ξανάπε ο Άλούπης, γιατί είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ να μεταχειρισθώ τό άλλο.

Ο Γιάννης Σπουργίτης ανέβηκε τότε στη ράχι τού κύρ Άλούπη.

— Άνέβα στο κεφάλι μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, είπεν ο κύρ Άλούπης, είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο.

Το πουλί πήδησε τότε στο κεφάλι τού κύρ Άλούπη.

— Πάτησε στα δόντια μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, είπε πάλι ο πονηρός ο Άλούπης, είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο.

Τό φλόαρο πουλάκι πήδησε στα δόντια τού κύρ Άλούπη, και τότε... ο κύρ Άλούπης άνοιξε διάπλατο τό στόμα του και τό ξανάκλεισε μ' ένα κρότο ξερό...

Έί φαντάζεσθε πιά τί απέγεινε ο κακομοίρης ο Γιαννάκης Σπουργίτης...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ο κύρ Άλούπης γεμιαίνει έξω

Μία μέρα, αφού ο κύρ Άλούπης έβαλε τά δυνατά του για να πιάση τόν κύρ Κουνέλη και ο κύρ Κουνέλης πάλι έκαμε ό,τι μπόρεσε για να τού ξεφύγη, ο κύρ Άλούπης συλλογίσθηκε ότι έπρεπε χωρίς άλλο να παίξη κανένα παιγνίδι τού κύρ Κουνέλη.

Και μόλις τό συλλογίσθηκε αυτό, να σου και παρουσιάζεται στο μεγάλο δρόμο τής έξοχής ο κύρ Κουνέλης, χοντρός και παχουλός σαν την πέφδικα.

— Καλώς μου τον! καλώς μου τον! στάσου ντε λιγάκι, φίλε Κουνέλη!

του φώναξε ο κύρ Άλούπης.

— Με συγχωρείς, δέν έχω καιρό! είμαι πολύ βιαστικός, φίλε Άλούπη!

Τότε ο Γιάννης Σπουργίτης πέταξε κοντά του κ' εξακολούθησε να τού φάλλη. Ο Άλούπης δέν έβγαζε μιλά.

Τότε ο Γιάννης Σπουργίτης κατέβηκε στο χόμα κι άρχισε να χοροπηδά στα ξερά φύλλα.

Αυτό έκίνησε την προσοχή τού κύρ

Άλούπη και τόν έκαμε να κυτάξη κάπως παράξένα τόν μικρό φλόαρο. Εκείνος όμως εξακολούθησε να τού φάλλη: — Έχω κάτι να σου πώ, κύριε Άλούπη!..

— Άνέβα στην ούρα μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, είπεν ο κύρ Άλούπης, γιατί είμαι κουφός από τό ένα αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο. Άνέβα στην ούρα μου.

Ο μικρός Σπουργίτης, χοροπηδώντας, ανέβηκε στην ούρα τού κύρ Άλούπη.

— Άνέβα στη ράχι μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, τού ξανάπε ο Άλούπης, γιατί είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ να μεταχειρισθώ τό άλλο.

Ο Γιάννης Σπουργίτης ανέβηκε τότε στη ράχι τού κύρ Άλούπη.

— Άνέβα στο κεφάλι μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, είπεν ο κύρ Άλούπης, είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο.

Το πουλί πήδησε τότε στο κεφάλι τού κύρ Άλούπη.

— Πάτησε στα δόντια μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, είπε πάλι ο πονηρός ο Άλούπης, είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο.

Τό φλόαρο πουλάκι πήδησε στα δόντια τού κύρ Άλούπη, και τότε... ο κύρ Άλούπης άνοιξε διάπλατο τό στόμα του και τό ξανάκλεισε μ' ένα κρότο ξερό...

Έί φαντάζεσθε πιά τί απέγεινε ο κακομοίρης ο Γιαννάκης Σπουργίτης...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ο κύρ Άλούπης γεμιαίνει έξω

Μία μέρα, αφού ο κύρ Άλούπης έβαλε τά δυνατά του για να πιάση τόν κύρ Κουνέλη και ο κύρ Κουνέλης πάλι έκαμε ό,τι μπόρεσε για να τού ξεφύγη, ο κύρ Άλούπης συλλογίσθηκε ότι έπρεπε χωρίς άλλο να παίξη κανένα παιγνίδι τού κύρ Κουνέλη.

Και μόλις τό συλλογίσθηκε αυτό, να σου και παρουσιάζεται στο μεγάλο δρόμο τής έξοχής ο κύρ Κουνέλης, χοντρός και παχουλός σαν την πέφδικα.

— Καλώς μου τον! καλώς μου τον! στάσου ντε λιγάκι, φίλε Κουνέλη!

του φώναξε ο κύρ Άλούπ